

Příběhy našich sousedů

Romana Křenková

Zpracovaly: Sára Klímová, Štěpánka Jánošíková, Vanesa Vojtěchovská, Julie Marečková, Adéla Ságnerová

Vyučující: Jitka Demeterová

Škola: ZŠ Jungmannovy sady, Tyršova 93, Mělník

Dne druhého května 2016 jsme se sešly s paní Romanou Křenkovou v návštěvní místnosti ZŠ Jungmannovy sady.

Moje jméno je Romana Křenková narodila jsme se 13. července 1955 v Praze.

Od první do páté třídy chodila do Základní devítileté školy Julia Fučíka v Karlových Varech.

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA
Základní devítiletá škola Julia Fučíka
v Karlových Varech, Husovo nám. 2

Třída *prvašák* Školní rok *1961/1962*
Postupný ročník *první* Číslo v třídním výkazu *22*

VYSVĚDČENÍ

Jméno a příjmení: *Romana Křenková*
Data narození: den *13.* měsíc *červenec* rok *1955.*
místo *Praha*, okres *Praha II.*
Národnost: *česká* Státní příslušnost: *československá*

	I. pololetí	II. pololetí
Chování	/	/
Prospěch v učebních předmětech		
Český jazyk	/	/
Pěty	/	/
Tělesná výchova	/	/
Vývarná výchova	/	/
Hudební výchova	/	/
Pracovní vyučování	/	/

Doklad 4 - 147001 - 1961 SPN 85 - Pr. 1. x 2. měřítko - 2000 s

Protože se rodina přestěhovala, začala navštěvovat od šesté třídy naši základní školu v Jungmannových sadech.

Po ukončení devátého ročníku se rozhodla studovat na

mělnickém gymnáziu, které ukončila v roce 1973/1974 maturitní zkouškou.

To byla bezva škola, měli jsme třídního profesora, pana profesora Antonína Vrhu. Učil Jana Palacha. A co se týká mých plánů, no já měla velké plány. Já jsem chtěla studovat medicínu, ale nebyla jsem v tom SSM, pak jsem chtěla studovat teologii.

Nedostala se na vysokou školu a učinila následující rozhodnutí.

No, můj osobní život byl takový, že jsem si v devatenácti pak vzala evangelického faráře, protože jsem potřebovala nějak jako změnit dikci, když jsem se nedostala na vysokou školu a odstěhovala jsem se s ním na faru. Tam jsme žili jako docela krušný a těžký život, právě proto, že jsme trošku jako vystoupili, aniž by jsme chtěli, tak jsme vystoupili z takového toho řadového způsobu života. A začaly teda krušné chvíle právě s tím farářem, který časem ztratil souhlas k výkonu duchovenské činnosti.

Život v malé západočeské vesnici Oloví nebyl vůbec jednoduchý.

Třeba můj manžel se šel - já bych vám to řekla rovnou - když netekla asi týden voda v tý vesnici kde jsme bydleli, tak se rozhodl že se půjde vykoupat k předsedovi národního výboru, kterému voda tekla, no ale to samozřejmě byl čin hodný - já nevím – revoluce, takže on se šel vykoupat, vstoupil do toho jednou nohou vstoupil do toho jeho bytu, což bylo tenkrát prezentováno, jakože porušil domovní svobodu, no a pak ztratil právě souhlas k výkonu duchovenské činnosti a šlo to všechno z kopce.

Když manžel ztratil zaměstnání, musel nastoupit na vojnu. Paní Romana si hledala práci. V době minulého režimu nepracovat znamenalo dopouštět se trestného činu příživnictví.

No to jsem si nemohla vybrat zaměstnání. Já jsem pracovala jako dělnice. Nejdřív, když jsme byli na tý faře, tak jsem pracovala jako dělnice na montážích, uklízela jsem na takových ubikacích, kde bylo asi třicet nebo čtyřicet dělníků, jak to tehdy bylo, ze Slovenska a z Čech a všude možně.

Od přátel a známých se dozvěděla o Chartě 77.

Poslouchat rádio to nemělo cenu. Já jsem, my jsme bydleli tehdy v západních Čechách tak, tak jsme občas poslouchali Svobodnou Evropu, ale i tak to bylo velmi těžký. Já... byla rušená, takže jsem samozřejmě nějaký informace měla.

Hudba

O Chartě 77 jsem se dozvěděla, když jsem.. vždycky jsem z těch... To už jsem byla sama, to už byl na vojně, tak jsem jela za svými přáteli do středních Čech a tam prostě měli Chartu, tak mně ji dali přečíst a dali mi tu Chartu, a tak a já na principu tele se lva nebojí. Já jsme si vůbec

tehdy neuměla uvědomit, že když mu jí pošlu na vojnu, tak že může být problém. My jsme neměli děti a nemít děti je daleko snadnější být v nějakém odboji a nemít děti než ty děti mít. To já zase rozhodně to nemám postaveno tak, že bych ty lidi nějak odsuzovala nebo kritizovala. No, tak jsem prostě vzala Chartu a tu jsem poslala mému muži na vojnu, takže já jsme se ní samozřejmě seznámila tak nějak z kraje, to bylo hned poté co vyšla a já jsem jí podepsat chtěla, protože poté co zavřeli mého muže, tak jsem se stala prašivým psem. Lidi se mě štítili, lidi přede mnou utíkali, lidi se mě v podstatě báli, v nějaké západočeské vesnici a já jsem v podstatě tu Chartu potřebovala podepsat, abych měla alespoň někoho za sebou, abych nebyla úplněj outsider, abych nebyla úplně sama.

I když paní Křenková s obsahem Charty 77 souhlasila, nepodepsala ji. Proč?

Ne, ty ji nemůžeš podepsat, protože my tady chceme mít jako sympatizanta s Chartou a někoho kdo ji prostě nepodepsal a přesto je pronásledují, že nejsou tady pronásledovaný jenom lidi, co jsou v rámci Charty. Tak řekli: „Vždyť ty jak by si jí podepsala ty v ní vlastně seš.“ Což teda ovšem vidím velmi kriticky, dneska je to pro mě docela bolestný zážitek do dneška.

Jakmile poslala Chartu 77 manželovi na vojnu, začalo nejtěžší období jejího života.

Začalo to první domovní prohlídkou kdy jsem ještě nevěděla co se stalo a tam mě oznámili - přišli si pro mě, že jedu na výslech a oznámily mně, že můj muž je ve vazbě v Ruzyni.

Před našima stála taková sivá volha to jsem pak celý léta měla jaksi psychické e psychické ujímání, když jsem viděla tydlenty sivé takový barvy volhy sivé barvy takový jako holubičí šed' - bleděmodrá - to byl opravdu pak velmi těžký život - zvali mě na výslechy, vyhrožovali mě tím, že když jim něco nepodepíšu, tak že uvidím oni nikdy neřekli co

uvidim, j, ale ale výhružky tam byli. Nikdy mě fyzicky netrestali, ani mého muže, to to to né to v době se na počátku sedumdesátejch už nebo v polovině to už o tom to teda nebylo.

Naštěstí přišly události listopadu 1989, které přinesly zásadní změny do jejího života...

Já ho vítala s otevřenou náručí, byla jsem šťastná, že prostě taková ta socialistická pakárna končí, protože já jsem měla i důvod jako bejt šťastná nad jiné.

Fotogalerie projektu:

Pátrání v minulosti školství v mělnickém archivu. (V. Vojtěchovská, S. Klímová, J. Marečková, Š. Jánošíková, A. Ságnerová)

Rozhovor s paní Romanou Křenkou v návštěvní místnosti ZŠ. (A. Ságnerová, S. Klímová, paní Křenková, J. Marečková, Š. Jánošíková)

Návštěva v rozhlase (redaktorka B. Kreuzerová, A. Ságnerová, Š. Jánošíková, J. Marečková, S. Klímová, V. Vojtěchovská)

Trocha hudby nezaškodí.

